

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 656/2023
08.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Субић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Цакић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 50/22 од 27.10.2022. године, у седници одржаној 08.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 50/22 од 27.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Прокупљу Гж1 50/22 од 27.10.2022. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Куршумлији П1 198/2022 од 25.08.2022. године, одбачена је тужба тужиоца против тужене, а ради утврђења права односно правног односа.

Виши суд у Прокупљу је, решењем Гж1 50/22 од 27.10.2022. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење Основног суда у Куршумлији П1 198/2022 од 25.08.2022. године.

Против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизија предвиђена том одредбом закона, може да се изјави само због погрешне примене материјалног права. Материјално право суд примењује при одлучивању о главној ствари која је предмет спора а побијаним правноснажним решењем није одлучено о главној ствари (основаности тужбеног захтева), већ о дозвољености тужбачеве тужбе за утврђење, на основу одредбе члана 194. став 1. Закона о парничном поступку, у ситуацији када је његово потраживање доспело пре подношења тужбе па је, с тим у вези, побијано решење донето применом одредбе члана 294. став 2. истог Закона. Погрешна примена одредби процесног права има значај битне повреде одредаба парничног поступка, а то није разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези одредбе члана 420. ст. 1, 2. и 6. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде (став 2).

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради утврђења постојања имовинског права тужилац је поднео 01.07.2022. године, а вредност предмета спора је 4.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не

прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић